

Дора Габе

Рибари

I

Водата е спокойна, тъмносиня
и лодката остава светла дия.
Последния леговник си замина
и опустя, затихна манастиря.

Сега е морския шум ясен и по-близък,
вълната плитко в пясъка разляна,
а на скалата, в каменната хижа,
рибарската дружина е събрана.

Широко и безгрижно е запяла
от своя кът, тъй малък и тъй тесен,
над хижата минава ято закъсняло,
заслушано в рибарската и песен.

...

Морето се размъти, вятър духа,
рибарите затегнаха даляни.
Ще трябва вече да вървим оттука
И лястовиците за път са сбрани.

Къде ще идем? Свят широк, далечен,
а водната пустиня е безкрайна.
И кораба – и той замина вече,
като мираж далечен, като тайна.

Тъй малки бяха дните ни, тъй къси,
изпратиха ни с лодката рибари
и ги пое морето във дъха си
като деца и братя, и другари.

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11641>]